

Verloren herinnering

Auteur: Astrid den Boer-Hasenbos

Foto: brandende auto: fotograaf Dani Mastwijk (Bron: Nieuwegein Nieuws)

Foto's: paarden: fotografes Hanneke Maas en Richtje Ubels

Foto: potje pillen: fotografe Jacky Willems

Foto: auteur: fotograaf Ron van Vossen

Correctiebedrijf: Met De Groene Pen.

ISBN: 9789402195668

© Astrid den Boer-Hasenbos

Verloren herinnering

Astrid den Boer-Hasenbos

Mijn grote dank gaat uit naar alle lieve mensen die mij geholpen hebben dit te realiseren door mijn verhaal te promoten.

Mijn speciale dank gaat uit naar: mijn man Floor den Boer, mijn moeder Mevrouw P.G. Hasenbos-Nietveld, Alma Tenic, Judith Lie, Sarah Kelley en Monika Varga.

Zij hebben het manuscript gelezen, advies gegeven en door hun enthousiasme heb ik de moed gekregen om het naar een uitgever te sturen.

Astrid den Boer-Hasenbos

1.

Matt zat aan de toog van de bar van het afgescheiden gedeelte van het restaurant in zijn hotel “The Cambridge Inn”. Hij staarde naar het pilsje dat hij voor zich had. Om een of andere reden kon hij zich er nog niet toe zetten om zich af te zonderen en de rest van de avond alleen op zijn hotelkamer door te brengen. Plotseling ging de deur van de bar open en een leuk uitziende jonge vrouw kwam luidruchtig de bar binnen. Matt schatte haar ongeveer vierentwintig jaar oud, dus ongeveer vier jaar jonger dan hij. Ze had lang donkerblond haar, dat ze slordig met een grote zwarte haarclip in bedwang hield in een soort paardenstaart.

Ze keek de bar rond en liep toen naar de toog waaraan hij zat. Ze was slank en had lange benen, die verborgen werden in een strakke gebleekte zwarte spijkerbroek. Het roze topje benadrukte haar slanke middel en haar niet al te grote stevige borsten. Een beetje te klein naar zijn zin, maar ze mochten er wezen, bedacht hij terwijl hij haar verder op nam. Haar lange slanke vingers omklemden een klein zwart tasje dat over een van haar schouders hing. Ze had een onvaste stap over zich, waardoor het leek alsof ze al aardig aangeschoten was. Ze ging links van hem op een barkruk zitten en bestelde een witte wijn bij de barkeeper. Daarna keek ze opzij.

Kennelijk had ze gemerkt dat hij naar haar had zitten kijken. Ze schoof een beetje scheef op haar barkruk en keek hem uitdagend glimlachend aan. Ze had mooie volle lippen. De gedachte schoot door hem heen dat die lippen hem eigenlijk uitdaagden om gekust te worden.

Zijn blik gleed verder omhoog en keek in een paar brutale felblauwe ogen, welke waarschijnlijk de blauwste ogen waren die hij ooit gezien had. Matt keek terug en beantwoordde haar glimlach flauwtjes. Hij bemerkte een paar sproeten op haar neus en wangen. Het gaf haar een jongere uitstraling vond hij.

‘Hé stuk, met jou zou ik wel een nachtje door willen brengen,’ zei ze opeens vrijpostig, terwijl ze zich nog meer naar hem toeboog.

Matt trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. ‘En dat zeg je zomaar tegen een wildvreemde man?’ vroeg hij.

Ze haalde haar schouders op, nam een slok wijn, haar glimlach werd breder en ze keek hem weer uitdagend aan. ‘Zo te zien heb je

een opkikkertje nodig. Je ziet er bedrukt uit en mensen die niet betrouwbaar zijn, kijken niet zo,' zei ze beslist.

Matt schoot even in de lach. 'Hoe kijken die dan wel?' vroeg Matt haar.

De jonge vrouw haalde haar schouders op, nam nog een grote slok wijn en keek hem weer aan, terwijl ze de wijn door haar mond liet rollen en daarna doorslikte.

'Nou, in ieder geval niet zo. Het lijkt wel alsof je iets dierbaars verloren bent. En in dat geval kunnen we elkaar een hand geven,' zei ze beslist met een stem die een beetje aangeschoten begon te klinken.

'Heb jij niet genoeg gedronken?' vroeg Matt haar weer.

Hij keek bezorgd naar de jonge vrouw.

'Hoezo? Dit is pas mijn eerste glas,' zei de jonge vrouw verbaasd en glimlachte weer uitdagend naar hem, terwijl ze haar glas leegmaakte en een nieuwe bestelde.

Matt fronste zijn wenkbrauwen omdat hij vond dat ze eigenlijk wel genoeg gedronken had. Ze keek weer opzij.

'Je hebt een elf op je voorhoofd,' zei ze opeens.

Matt's wenkbrauwen schoten weer omhoog. 'Een elf?'

'Ja, twee van die streepjes tussen je wenkbrauwen,' verduidelijkte ze en drukte een vingertopje midden tussen zijn wenkbrauwen op de plaats waar die streepjes zaten.

Ze boog zich dichterbij hem toe. 'Hmmm...Weet je dat jouw ogen de kleur van chocolade hebben?' zei ze, terwijl ze hem diep in zijn ogen keek. 'En als ik ergens van hou, dan is het van chocolade,' giechelde ze.

Ze boog zich nog dichterbij hem toe en zette haar neus tegen zijn neus.

'Mmmm, nu heb je één groot oog van chocolade.' Ze begon harder te giechelen.

'Smaak jij ook zo lekker als chocolade?' grapte ze lallend. Ze snoof langs zijn haar. 'Mmmm, je ruikt lekker. Dan wel niet naar chocolade, maar wel heééééééél lekker,' zei ze met overslaande stem.

Ze keek hem grijnzend aan. Matt was rechtop gaan zitten om afstand te creëren.

'Wat kijk je toch bedrukt,' zei ze weer.

'Ben jij weleens serieus?' vroeg hij haar.

‘Hoezo? Moet dat dan?’ beantwoordde zij die vraag met een wedervraag.

Matt schudde licht zijn hoofd en nam een slok van zijn bier. Ze pakte haar tweede glas en nam ook een slokje. Ze keek hem even onderzoekend aan.

‘En wat denk je...Gaan we nog wat doen samen?’ vroeg ze hem brutaal.

Matt verslikte zich zowat in zijn bier. Hij hoestte. Ze giechelde weer, ging verkeerd op haar barkruk zitten, gleed daardoor van de kruk af, viel op de grond en gierde het uit.

Matt stond op en hees haar weer terug op haar kruk.

‘Als ik jou was, zou ik maar ophouden met drinken,’ bromde hij.

‘Doe toch niet zo moeilijk. Je maakt je druk om niets. Ik kan heus wel tegen een beetje wijn, hoor!’ wimpelde ze hem af, terwijl ze zich uit zijn greep losmaakte.

Ze pakte haar glas weer en nam nog een slok.

Matt pakte het glas uit haar hand en zette het buiten haar bereik.

‘Ik denk dat je nu genoeg gehad hebt,’ zei hij streng.

‘Hé! Dat is mijn glas! Ik heb dat betaald!’ riep ze protesterend.

‘Kan ik je naar huis brengen?’ vroeg hij haar, het protest negerend.

‘Nee! Ik wil hier blijven,’ zei ze opstandig.

Ze ging voor hem staan met twee handen in haar zij. Hij was bijna een kop groter dan zij, dus kon ze niets anders doen dan naar hem opkijken. Dat imponeerde haar echter totaal niet. Ze bleef hem koppig aankijken.

‘Volgens mij kun je beter naar huis gaan. En aangezien je niet meer in staat bent te rijden, wil ik je met alle plezier thuis brengen. Of moet ik soms iemand bellen die je op kan halen? Je hebt veel te veel gedronken om zelf naar huis te rijden,’ concludeerde hij.

Ze keek hem boos aan en prikte met een vinger tegen zijn borst.

‘Als er iemand is, die weet tot hoever die kan gaan, dan ben ik het wel. En ik ga dus helemaal nergens heen. Bemoei je er niet mee!’ viel ze boos tegen hem uit.

Ze duwde hem terug op de barkruk en merkte dat hij even van zijn stuk gebracht was. Dat gaf haar de gelegenheid om razendsnel haar glas, welke hij opzij gezet had, te pakken en leeg te drinken. Ze keek hem triomfantelijk aan alsof ze wilde zeggen: dat heb ik toch maar weer mooi voor elkaar.

Matt schudde zijn hoofd en draaide zich van haar af. De jonge vrouw kon de plotselinge ommekeer van hem niet helemaal hebben. Ze boog zich weer naar hem toe.

‘Ben je nu boos?’ vroeg ze plotseling temerig.

Matt keek haar weer aan.

‘Nee, ik ben niet boos. Ik vind alleen dat je niet meer moet drinken,’ zei hij enkel.

‘Dit was echt pas mijn tweede glas,’ zei ze, terwijl ze het lege glas omhoog hield.

‘Ja, en de rest heb je zeker niet geteld,’ mompelde Matt.

‘Je gelooft me niet,’ zei de jonge vrouw met een pruillip.

‘Nee, niet echt,’ zei Matt toen, terwijl hij zich weer naar haar toedraaide en haar onderzoekend aankeek.

‘Jammer, want we hadden beslist een leuke avond samen kunnen hebben,’ zei ze resoluut.

Ze keek hem weer rechtstreeks aan en streek toen plotseling met een hand over zijn haar. Hij droeg zijn haar naar achteren gekamd en het hing tot op het boord van zijn overhemd. Her en der hingen er wat lokken haar voor zijn gezicht. Die lokken streek zij nu naar achteren.

‘Weet je dat ik mannen met halflang haar eigenlijk best wel sexy vind? Dat staat reuze stoer!’

Haar hand gleed naar zijn gezicht en streek langs zijn wang, waar een stoppelbaardje van een dag of wat zat.

‘Trouwens, dat baardje van je maakt je enorm aantrekkelijk,’ grijnsde ze.

‘Weet je dat jij genoeg gedronken hebt en naar huis moet gaan,’ kaatste Matt terug.

‘Ik heb geen oppas nodig! Ik kan heus wel voor mezelf zorgen.’

‘Het lijkt me beter als iemand je komt halen. Je kunt echt zo niet alleen naar huis rijden,’ stelde hij voor de tweede keer vast.

‘Wie zegt dat ik met de auto ben?’ gooide ze hem toen voor zijn voeten.

‘Al was je lopend dan nog is het beter dat iemand je naar huis begeleidt,’ merkte Matt op, terwijl hij haar opnam.

De jonge vrouw keek even bedenkelijk en vervolgde toen min of meer wanhopig: ‘Ik zou...niet weten... wie ik zou moeten vragen om dat te doen.’

‘Oké, vertel me dan je adres, dan breng ik je thuis,’ zei hij toen weer.

‘Ik wil helemaal niet naar huis!’ riep ze hem koppig toe en bestelde gelijk een derde glas wijn.

Matt keek de barkeeper streng aan en schudde zijn hoofd ter verduidelijking dat de barkeeper het derde glas wijn niet meer mocht leveren. De vrouw stond boos op.

‘Hou nou toch eens op je overal mee te bemoeien, wil je?’ viel ze tegen hem uit.

‘Ik wil alleen maar voorkomen dat jou iets overkomt,’ verduidelijkte Matt.

‘Mij overkomt niets! Ik heb je al gezegd dat ik helemaal niet dronken ben,’ zei ze met overslaande stem.

Plotseling greep ze de toog vast. Ze keek bedenkelijk, eerst naar de toog waar ze zich aan vastgegrepen had en toen naar Matt.

‘Ik...geloof dat...ik me niet zo...goed voel,’ stamelde ze en voordat Matt kon reageren, zakte ze in elkaar en viel bewusteloos op de grond.

Matt tilde haar op. De barkeeper kwam aansnellen.

‘Is alles wel goed met mevrouw?’ vroeg hij bezorgd.

‘Alleen dronken,’ wimpelde Matt de man af en gaf hem een flinke fooi waarna hij de jonge vrouw naar zijn hotelkamer droeg.

2.

Hij legde haar op het bed en keek bezorgd naar de slapende vrouw. Hij wist niet eens hoe ze heette, laat staan wat hij met haar aan moest. Hij vroeg zich af of hij er wel goed aan had gedaan haar mee naar zijn kamer te nemen, maar hij vermoedde dat ze geen kamer in het hotel had anders had ze de glazen wijn niet contant afgerekend. Het was ook niet aan de orde geweest om haar in de bar aan haar lot over te laten en dat anderen zich om haar hadden bekommerd. De vrouw had op de een of andere manier niet voor niets contact met hem gezocht. Ze kon hier in zijn kamer haar roes uitslapen en dan zou hij haar morgenochtend naar huis brengen. Matt haalde de klip uit het haar, omdat dat waarschijnlijk niet lekker lag. Het haar viel langs haar gezicht naar beneden in een wolk van krullen. Matt keek er even naar. Daarna gleed zijn blik over de vrouw en besloot dat hij beter ook haar schoenen en haar lange broek uit kon doen. De broek zat zo strak dat het beslist niet comfortabel zou liggen. Op deze manier zou haar broek ook niet al te veel kreuen. Iets, dat ze hem waarschijnlijk in dank af zou nemen als ze hem morgen weer aantrok.

Toen hij de broek over een stoel gehangen had, draaide Matt zich weer naar de jonge vrouw toe. Zijn blik gleed over haar lichaam en stopte abrupt bij haar dijbeen. Een lelijk vuurrood litteken ontsierde haar dijbeen. Het litteken verdween onder haar boxerslip naar haar rug. Hij keek er ontsteld naar en draaide de jonge vrouw op haar zij om te zien of het litteken doorliep. Dat deed het inderdaad, met daarnaast nog een tweede litteken, ook dit zag er vers uit. Matt vroeg zich af in hoeverre ze er last van zou hebben als ze op haar rug bleef liggen. Beide littekens waren dan wel goed geheeld, maar nog steeds vuurrood, zodat hij vermoedde dat ze nog niet zo lang geleden een aantal zware operaties had ondergaan.

De jonge vrouw kreunde en hij liet haar geschrokken los, bang haar pijn gedaan te hebben. Ze rolde terug op haar rug. Matt keek naar haar gezicht om te zien of ze wakker werd en ontdekte langs haar linkerkaaklijn nu ook een litteken. Deze begon op haar kin en liep door tot haar oor. Het litteken was net zo rood als dat van haar been en rug, hoewel het iets gecamoufleerd was met make-up. Het litteken op haar kin was ook smaller dan de littekens op haar dijbeen en rug. Waarschijnlijk was een plastisch chirurg hiermee

bezig geweest om de wond van haar gezicht zo netjes mogelijk te herstellen.

Matt streek een lok van zijn haar voor zijn ogen weg en woelde even door zijn haar. Hij vroeg zich af waarom ze alleen op stap was gegaan. Ze was nog niet zo lang geleden hersteld van een aantal behoorlijk zware operaties. Was het wel verantwoord geweest om er in haar eentje op uit te gaan en was er dan niemand bezorgd om haar?

Hij besloot dat hij beslist iemand moest waarschuwen, zodat ze wisten dat de jonge vrouw ongedeedd bij hem was. Er zou ongetwijfeld iemand ongerust zijn als ze niet thuis zou komen.

De vrouw huiverde nu. Matt beseftte dat het koud was met enkel een topje en een boxerslipje aan. Hij trok de spreid, welke dubbelgevouwen aan het voeteneind lag, over haar heen en keek de kamer rond. Zijn blik viel op het tasje dat ze de hele avond bij zich had gehad. Hij pakte het op en opende het om te kijken of er een adresboekje of iets dergelijks in zat. Er zat een portemonnee in met wat geld, wat make-up en een potje pillen. Matt pakte het potje met pillen op en bekeek het. Hij las de naam die op het label van het potje stond. Ze heette dus J. Simmons. Er stond ook een adres en telefoonnummer bij. Hij keek even naar de jonge vrouw, die nog steeds diep in slaap was. Daarna keek hij weer naar het potje pillen.

Het waren zware pijnstillers, zag hij. Hij herkende de naam van de medicijnen. Zijn moeder had deze pillen ook ooit eens gehad na een zware operatie. Het was een pijnstiller met opiaten, dat betekende dat er morfine in zat. Dat was heftig.

Naar zijn weten kon je dat middel niet al te lang achter elkaar gebruiken, wat ze volgens hem wel deed gezien de recente datum welke op de label van het medicijnpotje stond en de herstelde littekens op haar lichaam.

Er zat trouwens een waarschuwingsticker op het potje dat aangaf dat het reactievermogen bij gebruik van het medicijn zou verminderen, dat er beslist geen alcohol bij genuttigd kon worden en dat het middel verslavend kon werken.

Matt keek weer naar de jonge vrouw en zijn vingers klemde zich strakker om het potje pillen. Ze was beslist verkeerd bezig geweest, beseftte hij. Hij pakte zijn mobieltje en belde het telefoonnummer dat op het etiket stond. De telefoon ging over, maar er werd niet opgenomen. Hij verbrak de verbinding nadat deze een aantal malen was overgegaan en stopte het potje pillen terug in het tasje, omdat

hij niet wilde dat ze zou merken dat hij in haar tasje gesnuffeld had en legde het tasje op de ombouw van het bed neer.

Het nummer dat hij gedraaid had, was automatisch in zijn telefoon opgeslagen, zodat hij het straks nog eens kon proberen te bellen. Hij legde zijn telefoon ook op de ombouw van het bed en nestelde zich daarna in de grote fauteuil die naast het bed stond. Zijn voeten legde hij op de rand van het bed en hij probeerde te slapen. Matt realiseerde zich dat de stoel niet echt lekker zou liggen, maar alles was beter dan dat hij morgenvroeg van alles en nog wat beschuldigd werd.

3.

Matt werd wakker van een rammelend geluid. Hij beseftte dat het toch enigszins gelukt was om in de stoel in slaap te vallen. Het was nog donker in de kamer en toen zijn ogen een beetje aan het donker gewend waren, zag hij bij het raam aan de andere kant van het bed de jonge vrouw in haar tasje rommelen en er het potje met pillen uit halen.

Ze stond met haar rug naar hem toegekeerd en had kennelijk in het donker nog niet in de gaten gehad dat ze niet alleen was. Ze begon verwoed het potje pillen op haar hand leeg te schudden. Er vielen minstens zes pillen op haar hand.

Matt kreeg even het gevoel van een déjà vu te hebben. Hij had zo iets al eerder gezien. Een andere jonge vrouw van ongeveer dezelfde leeftijd had ook wanhopig pillen uit een potje staan schudden. Zij was verslaafd geweest. Helaas had niemand dat ingezien totdat het te laat was geweest. Ze was overleden aan een overdosis.

Matt begreep dat hij dat dit keer kon voorkomen, vloog om het bed heen en greep de hand van de jonge vrouw vast voordat ze de pillen in haar mond kon stoppen. De pillen vlogen alle kanten op en het potje viel op het bed.

De vrouw schrok heftig en begon te gillen. Hij sloeg een hand voor haar mond omdat hij niet wilde dat het hele hotel wakker werd van het gegil. Omdat ze hem probeerde te slaan, hield hij haar tegen zich aangedrukt. Hierdoor maakte hij het onmogelijk om geraakt te worden.

‘Waar ben je in hemelsnaam mee bezig? Waarom neem je zes pijnstillers? Wil je dood? Weet je wel niet hoe zwaar die krengen zijn?’ viel hij boos tegen haar uit.

De jonge vrouw probeerde zich al worstelend te bevrijden. Ze vocht als een bezetene. Matt hield haar strakker tegen zich aan. Ze trapte hard naar achter tegen zijn schenen aan en beet hem tegelijkertijd in zijn hand.

‘Aauww!’ riep Matt geschrokken, omdat hij niet verwachtte dat ze daartoe in staat zou zijn en liet haar los.

Ze draaide zich razendsnel om en begon hem wild te slaan. Matt herstelde zich en greep de vrouw beet. Hij duwde haar op het bed, ging boven op haar zitten en hield haar handen naast haar hoofd

gevangen met zijn handen. Ze keek hem paniekerig aan. Haar ademhaling ging gejaagd, net als die van hem.

Matt realiseerde zich dat ze hem niet herkende van de vorige avond en dat ze nu dus bang was dat hij haar iets aan zou doen.

Geweldig! Hij zuchtte even diep.

‘Oké. Luister, voor de duidelijkheid, ik ben geen crimineel. Ik wil je geen pijn doen. Ik probeer juist te voorkomen dat jij jezelf iets aan doet,’ zei hij op een wat rustigere en vriendelijkere toon. De vrouw wrong zich in allerlei bochten om onder hem uit te komen.

‘Als ik je loslaat, kunnen we dan gewoon rustig praten?’ vroeg Matt nu.

De jonge vrouw lag abrupt stil en keek hem onderzoekend aan. Matt zag een onrustige blik in haar ogen. Ze had lichte transpiratiedruppeltjes op haar voorhoofd.

‘Nou, wat denk je ervan? Kunnen we een beschaafd gesprek voeren of moet ik je in deze houdgreep houden?’ vroeg hij weer.

De vrouw keek hem nog steeds zwijgend aan. Het was duidelijk dat ze boos was. Matt toonde zijn goede wil en stapte van haar en het bed af.

De jonge vrouw dook gelijk naar de pillen, welke op het bed waren gevallen en voordat Matt ze afgepakt had, had ze al wat van de desbetreffende pillen in haar mond gedaan.

Matt vloog met een vloek op haar af. Hij greep haar beet en stopte een vinger in haar mond om de pillen te pakken te krijgen. Ze beet hem nu heftig op zijn vinger en Matt trok met een ruk zijn vinger uit haar mond. De tanden stonden in zijn vinger en hij bloedde.

Terwijl hij zijn vinger even bekeek, rende de vrouw richting de deur, maar voordat ze er was, had Matt haar alweer te pakken. Hij tilde haar met één arm van de vloer en liep naar de deur, terwijl zij met haar rug tegen zijn borst aangeklemd hing. Matt sloot de deur af, waarna hij de sleutel in zijn zak stopte.

‘Laat me los!’ gilde de vrouw en trapte weer naar achteren. Matt was hier nu op berekend. Ze raakte hem dit keer niet.

‘Ik laat je pas los als je me belooft je te gedragen!’ siste hij.

‘Ik belooft het,’ zei ze gelijk.

Dit kwam echter iets te snel om geloofwaardig te zijn. ‘Ik geloof je niet,’ zei Matt.

De jonge vrouw werd eindelijk rustig. ‘Ik belooft het echt!’ zei ze iets kalmer.

Matt zette haar weer op de grond en draaide haar naar zich toe. Hij hield haar stevig bij haar bovenarmen vast. Hij boog zich iets voorover zodat hij met zijn gezicht op gelijke hoogte was als dat van haar. Ze was tenslotte minstens vijftien centimeter kleiner dan hij.